

Druhá pôstna nedeľa B

25. február 2024

Mk 9, 2 – 10

Milé sestry a bratia v Kristovi

Náš život je ponorený do prúdu času, z ktorého sa nedokážeme vymaniť. Všetko okolo nás plynie, čas samotný v dnešnej dobe stráca svoj vnútorný zmysel, stal sa len niečím, čo možno merať, rátať na sekundy, hodiny, týždne či roky. Zoči voči takémuto času aj náš život, jeho zápasy, bolesti a radosti strácajú svoj zmysel.

Nezriedka sa nás zmocňuje akási apatia, v ktorej len mechanicky vykonávame – ak vôbec – svoje povinnosti, či dobré skutky. Môže nám z tejto letargie pomôcť náboženstvo? Ježiš sa stal človekom, aby ukázal, že mu z nášho človečenstva nič nie je cudzie. Aj on zakúšal pokúšanie na púšti, aj on sa v úzkosti bránil bolesti, ktorá mala prísť, keď getsemanskej záhrade vykrikol: Otče, odním odo mňa tento kalich.

Ale zároveň nám svojim životom ukázal aj niečo iné. Totiž, že utrpenie, napriek všetkej bolesti, ktorú so sebou prináša, môže mať aj zmysel. Ukázal nám, že z bolesti smeruje cesta von k plnosti. Povzbudil nás, že niekedy práve cez bolesť môžeme nájsť to hlavné - naplnenie svojho života. Práve bolesť nás môže zoceliť a dať nášmu životu odvalu, silu kráčať ďalej aj vtedy, keď sa nám život a jeho trápenie už zdajú bezvýchodiskové. To nie je málo a práve to si pripomíname v pôstnej dobe. Práve tým, že spomalíme tempo života - tým, že po-vystúpime z mechanického kolobehu, odhalí sa nám niekedy aj to, od čoho by sme sa najradšej vzdialili. Práve pôst a toto predjarné obdobie vôbec nám tak viac pripomínajú bolesť a utrpenie v našom živote.

Na to by sme najradšej zabudli, alebo si len povieme čo už, treba ísť ďalej. Ale aj v tom je určitý rozdiel. Ak ako veriaci povieme, že treba ísť ďalej, malo za tým cítiť nádej – nádej spásy, budúcnosti, ktorú dáva Boh, malo by za tým byť otvorenie sa pre novú budúcnosť. To svetské treba ísť ďalej ale často znamená len zabudnutie, znovu sa-ponorenie do prúdu času, prúdu zabudnutia. A medzi božou budúcnosťou a jej nádejou na jednej strane a zabudnutím na druhej strane je veľký rozdiel.

Evanjelium nám dnes pripomenulo Ježišovo premenenie na hore Tábor. Bola to chvíľa, ktorá Ježiša a najvernejších učeníkov povzbudila na ceste smerom na Kalváriu do Jeruzalema. Umožnilo im to akoby z nadhľadu vidieť ďalej smerom do budúcnosti a zároveň pripomenulo aj záväznosť plynúcu z minulosti vyvoleného národa. Ako kedysi povedal teológ Romano Guardini, Mojžiš s Eliášom pripomenuli Ježišovi a učeníkom minulosť tej cesty, ktorú boží ľud už prešiel smerom za svojou spásou, za božou budúcnosťou, pripomenuli Ježišovi a učeníkom, že napriek bolesti a utrpeniu túto cestu ani oni nesmú vzdať. A Mojžiš s Eliášom to pripomínajú aj nám. Pripomínajú nám, že minulosť a utrpenie tých, čo kráčali pred nami – a často v oveľa horších podmienkach ako sú tie naše – nemôžeme zabudnúť a zahodiť v mene nejakej lacnej a pohodlnej prítomnosti.

Ani my sa nesmieme nechať vykoreniť zo svojej minulosti a stratiť nádej smerom do budúcnosti. Nesmieme stratiť nádej tej budúcnosti, ktorú nám sľúbil Boh. Apoštol Pavol nás v dnešnom čítaní povzbudil: Ak je Boh za nás, kto môže byť proti nám?

Ježiš tým, že bol verný životu a svojej úlohe zaslúžil si vyznačenie nebeského Otca: „Toto je môj milovaný Syn, v ktorom mám zaľúbenie.“ Môže to Boh povedať aj o nás? Môže povedať: „Toto je môj milovaný Syn, milovaná dcéra, v ktorých mám zaľúbenie?“ Ježiš nám pomáha, aby sme to s jeho pomocou dosiahli. Aby sme sa neuspokojili len s tým, že zachováme svoje povinnosti, ale aby sme sa snažili svoj život, i život okolo nás posväcovať, dvíhať na vyššiu úroveň, z ktorej vidno zmysel všetkého, aj toho, čo nás trápi a bolí. Nech nás aj toto dnešné stretnutie s našim osláveným Pánom povzbudí na tejto ceste.

Viliam Arbet